

VASILE ERNU

RĂZBOIUL PISICILOR

Aceasta nu este o poveste

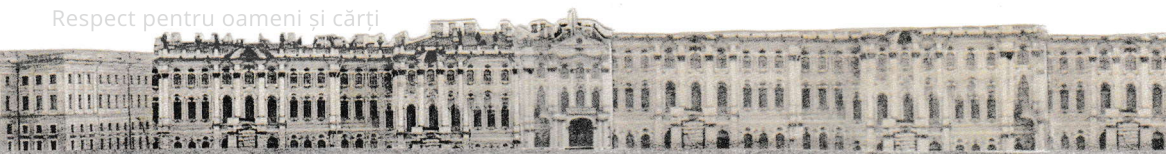
Ilustrații de

VERONICA NEACȘU

CARTIER *codobele*

NU AM SCRIS DESPRE PISICI NICIODATĂ. Dar zilele acestea mi-am amintit de o poveste spusă de mătușa Dașa, din orașul Leningrad, actualul Sankt Petersburg. Asta a fost acum mulți ani, când încă eram copil.

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Mergând cu mătușa mea prin oraș, avea mereu mâncare la ea, cu care hrănea fiece pisică pe care o întâlnea. La colțul casei noastre se afla un fel de monument dedicat unei pisici. Acesta era făcut din metal și reprezenta o pisică în mărime naturală. Ori de câte ori mătușa Dașa trecea pe acolo, mângâia cu tandrețe pisica de metal. Se pare că pisica a fost atinsă de nenumărate ori, încât îi strălucea boticul de atâtea atingeri și mângâieri. Eu nu știam, dar se spunea că aduce noroc.

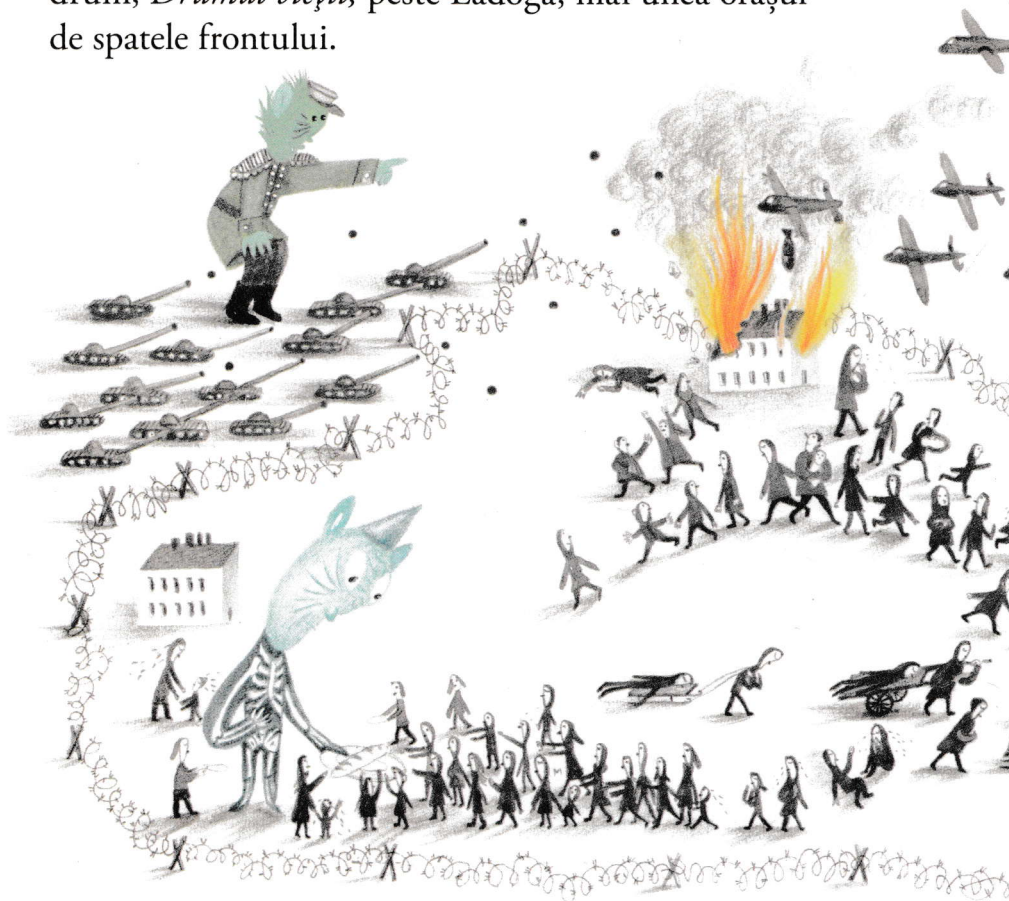
— De ce faci asta, mătușă Dașa? am întrebat-o eu nedumerit.

— Vasea, pisicile au fost salvatoarele noastre, să nu uiți asta.

Și povestea ei începe așa.

La sfârșitul anilor '30, se pornea cel mai mare și mai îngrozitor război al secolului al XX-lea. Războiul este cea mai mare tragedie a omenirii. Leningradul, orașul mătușii mele, a fost asediat și a intrat în blocadă. Adică s-a trezit încercuit de dușman și nimeni și nimic nu mai putea intra sau ieși. Blocada Leningradului a rămas în istorie drept cel mai înfiorător asediu al unui oraș petrecut vreodată. Orașul s-a pomenit în iad pentru 900 de zile, fiind încercuit, blocat și rupt de spatele frontului: între 8 septembrie 1941 și 27 ianuarie 1944. Un singur drum, *Drumul vieții*, peste Ladoga, mai unea orașul de spatele frontului.

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

